

Toerustingsdag Member Care Nederland 2012

Membercare en de digitale media

Vrijdag 16 november 2012

Verhaal / Case Study.

"Juist in het leven tussen twee gemeenschappen luistert het gebruik van internet heel nauw. Het verlangen naar contact met het thuisfront is sterk, maar kan de werkers van echte integratie afhouden."

Eigenlijk had hij het nog maar net ontdekt – Facebook en daaraan gekoppeld zijn blog en soms als hij inspiratie had twitterde hij.

Toen hij, Richard, nog in Nederland was en bijna elke zondag in een kerk preekte kon hij tijdens z'n preken en de studies die hij door de week gaf, uiting geven aan wat in hem leefde, welke ontdekkingen hij deed in de kerk en in zijn voorbereidingen voor die preken en studies. Richard en zijn vrouw, Annet, hadden allebei een parttime baan in dezelfde kerk.

Omdat Richard zo genoot van het preken en de voorbereiding daarvan wilde hij ook anderen daarover leren. Hij solliciteerde dan ook direct toen hij de vacature zag voor een leraar homiletiek aan een school in Indonesië. Hij werd aangenomen door de zending. Zijn vrouw vond het prima om mee te gaan, het zou immers maar voor een paar jaar zijn. Later, als ze misschien nog kinderen kregen, zou het moeilijker worden. Wel jammer dat ze dan haar werk als pastoraal werkster op moest zeggen. Ze verwachtte dat ze dat echt zou missen. Ze hield ervan om naar de verhalen van mensen te luisteren, met hen te praten, met hen te bidden. In een andere taal, Engels of Indonesisch, zou dat vast niet gaan.

Alles ging snel en 6 maanden na het verschijnen van de vacature deden ze taalstudie in Jakarta. Wat een ander leven en ook wel wat saai maar dat zou wel veranderen als ze naar Sulawesi, waar de school stond, zouden gaan.

Een enthousiaste groep mensen in Nederland vormde hun thuisfront en de meesten van hen konden ze blijven volgen via Facebook – wat een uitkomst. En omdat Richard niet meer de kans had om in zijn studies en preken door te geven wat hij ontdekte begon hij een blog en op zijn verhalen werd door veel mensen gereageerd. Elke dag na het eten kroop Richard achter de computer en voor hij het wist was de avond om.

Als Annet 's middags thuis kwam van de taalstudie kroop ze met haar Ipad op de bank, vlak bij de ventilator en dan skype'te ze met haar moeder, die dan net aan de koffie zat of met een vriendin in Nederland. Zo kwam 6 uur tijdverschil eigenlijk best goed uit.

Ze vonden alle informatie die ze over en in Jakarta nodig hadden via internet, veel makkelijker dan naar de huurbaas te gaan om dingen te vragen. Hij sprak alleen maar Indonesisch. Ze konden zelfs de diensten van hun uitzendende kerk blijven volgen en daar dan later weer met mensen uit de kerk over mailen, soms skype'n en iemand had zelfs een 'wat's up' groep gemaakt die ook wel eens tijdens een kerkdienst werd gebruikt. Aan contact met hun thuisfront geen gebrek en eigenlijk viel de cultuurschok, waar mensen hen voor hadden gewaarschuwd, wel mee. Heimwee hadden ze ook niet echt. Dat ze nou naar Indonesië moesten gaan om al die Sociale Media te ontdekken! In Nederland hadden ze daar geen tijd voor. Daar genoten ze ervan om samen dingen te doen in hun vrije tijd en verder werd die gevuld door hun brede sociale netwerk. Ze voelden zich rijk om met veel mensen mee te leven. Als er dan toch een beetje heimwee was dan was het misschien wel naar die persoonlijke contacten.